

Nog een

'Ik heb echt geen idee wat ik moet doen! De vorige keer heb ik die combinatietest gedaan en had ik een slechte uitslag. Ben ik 3 weken doodongelukkig geweest met het idee dat er iets niet goed zou zijn met onze baby, dat we misschien de zwangerschap moesten gaan afbreken. Bleek dat alles toch goed was. Ik heb toen ook tegen Mark gezegd dat ik dát nooit weer wilde. Dus nu weet ik het even niet meer.'

Floor is net weer opnieuw zwanger. Ze zijn heel blij met deze nieuwe zwangerschap maar staan voor het dilemma; wel of niet een prenatale test? De vorige keer bleek na de combinatietest dat ze een verhoogde kans hadden op een baby met Edwards syndroom. Eén van de 3 syndromen die onderzocht worden met de combinatietest.

Het Edwards syndroom is een chromosomale afwijking die gepaard gaat met ernstige lichamelijke en geestelijke afwijkingen bij de baby. Van een jubelstemming vanwege de zwangerschap dompelden zij onder in een poel van onzekerheid, verdriet en angst. Een vervolgtest wees uiteindelijk uit dat er toch geen afwijkingen bij hun baby gevonden waren. Floor had het erg moeilijk tijdens die eerste zwangerschap. Zij durfde er niet op te vertrouwen dat het inderdaad goed was met haar baby en dat had nogal een impact op haar zwangerschap. Ze was voortdurend bezorgd, had allerlei klachten en was bepaald geen blije zwangere. Uiteindelijk beviel ze bij ruim 41 weken zwangerschap, na een langdurige, moeizame bevalling in het ziekenhuis van een gezond meisje.

Het had 3 jaar geduurd voordat zij en Mark een tweede zwangerschap aandurften. Nu was het zover en moest ik haar bij 8 weken zwangerschap toch weer vragen of ze geïnformeerd wilde worden over de prenatale onderzoeken die mogelijk zijn. Zij en Mark wilden in elk geval wel de informatie krijgen dus ik vertelde over de NIPT en de combinatie test.

Ik vertelde Floor en Mark zo objectief mogelijk over de voors en tegens en over de verschillen tussen de prenatale onderzoeken. Ze worstelden allebei zichtbaar met het onderwerp en wilden weten wat mijn advies was. Dat wordt ons vaak gevraagd, maar daar zijn wij heel helder in: wij geven geen advies. Daarvoor zijn de afwegingen te persoonlijk en moet iedereen daar zélf een beslissing in nemen.

Omdat ik merkte dat ze er niet uitkwamen zei ik dat ze nog helemaal niet hoefden te beslissen, dat ze daar nog ruim 3 weken de tijd voor hadden. Ook vertelde ik dat niemand hen verplichte om überhaupt een test te doen. Dat dat dus ook een optie was.

De volgende keer dat ik Floor weer zag was ze 22 weken zwanger. De vorige 2 controles was ze bij mijn collega geweest en ik las in haar dossier dat zij en Mark besloten hadden dit keer helemaal niets te laten testen.

Ik vroeg haar natuurlijk naar hun worsteling en hoe de beslissing nu voelde. Floor zei stralend dat ze zich super goed voelde en heel blij was dat ze geen test had laten doen. Dat ze een en al vertrouwen was en heel erg genoot van deze zwangerschap. Ze was inderdaad opmerkelijk ontspannen en had geen zwangerschapsklachten. Alle controles waren prima en ze ging net zo opgewekt de deur weer uit als ze binnen was gekomen.

Haar zwangerschap verliep heel voorspoedig en bij 39 weken vertelde ze dat ze heel erg uitkeek naar de bevalling. Ze had een verkorte yoga cursus gedaan en was nog altijd vol vertrouwen ondanks de moeizame vorige bevalling.

De volgende avond om tien uur ging mijn diensttelefoon. Mark vertelde dat Floor sinds die middag weeën had en dat ze graag wilde dat ik even zou komen kijken. Ik ging naar hun toe en zag dat Floor inderdaad goede weeën had. Ik ging bij haar zitten terwijl Mark met hun oudste dochtertje bezig was en merkte dat ze heel ontspannen de weeën aan het opvangen was. Het was duidelijk dat het niet heel lang meer zou duren en de weeën flink in kracht toenamen.

Ze hadden zich voorgenomen om in het ziekenhuis te gaan bevallen maar toen ik Floor na een uur vroeg of ze die kant op wilde, vroeg ze of ze niet nog even thuis kon blijven. Ik zei tegen haar dat ze nu echt wel goede weeën begon te krijgen en dat als ze langer hier zou blijven misschien niet meer op tijd naar het ziekenhuis kon gaan. Ik zei erbij dat er helemaal geen bezwaar was om thuis te blijven en dat het misschien ook wel relaxed was voor Pientje, hun dochter. Ze keek me verschrikt aan en vroeg of ik bedoelde dat ze dan thuis zou gaan bevallen. Ik zei dat ik dat inderdaad bedoelde en dat er geen medische redenen waren om dat niet te doen. Terwijl de weeën elke 3 minuten hun aandacht opeisten kwam Mark met Pientje op z'n arm binnen.

Ik vertelde Mark dat Floor overwoog om niet meer naar het ziekenhuis te gaan en Mark reageerde geweldig. Hij zei tegen Floor dat hij dat een heel goed idee vond, dat hij zeker wist dat ze het zou klaren en dat hij er het volste vertrouwen in had. Vanaf dat moment was er geen houden meer aan. De weeën namen de regie over en Floor moest alle zeilen bijzetten om ze goed op te vangen. Ze deed het geweldig. Ik rende naar mijn auto om alle spullen voor een thuisbevalling op te halen en Floor zwoegde zich door de heftige weeën heen. In no time stond alles klaar, was de kraamverzorgende onderweg en klom Floor op de baarkruk omdat ze persdrang had. Mark zat achter haar en steunde haar perfect. Kleine Pien van bijna 4 kwam naast mij zitten en vond het allemaal reuze interessant.

10 minuten later kreeg Floor enorme persdrang en terwijl ze daar heel zachtjes aan toe gaf, zagen Pien en ik al snel een stukje van het hoofdje van de baby verschijnen. Pien bedacht zich niet en legde heel voorzichtig haar handen op het hoofdje. Als een volleerd vroedvrouwje zei ze zachtjes tegen haar moeder wat ze mij de hele tijd had horen zeggen: 'goed zo Floor'. Tijdens de volgende wee werd haar broertje geboren. Een blakend, stevig ventje wat een schreeuwje gaf en het toen wel oké vond. Ik droogde zijn natte lijfje af en vervolgens werd hij aan een nauwkeurige inspectie onderworpen door zijn moeder en grote zus. Pien vond hem maar vies want er zat bloed in z'n haar maar Floor was in de wolken. Ze draaide zich om naar Mark en zei: 'ik wil er nog een'.

Mary-Elis